

Tempirana bomba v ringu

Hristina Vasić Tomše: SHOWTIME. Produkcija: Nika Gabrovšek, Ex-teater. Stara mestna elektrarna, 20. 10. 2022.

Foto: Jernej Čampelj

Še preden vstopimo v dvorano Stare mestne elektrarne, smo že bombardirane z informacijami, ki nam jih kričeče posreduje **Jernej Čampelj** na odru. Naključno se usedemo, vsaka na svoj del tribune, nekatere na desno, druge na levo. Belo zlati kič prostora, tla pred nami, ki ponazarjajo ring, številke na koncu dvorane, ki jih po navadi lahko vidimo na raznih športnih tekmah, ter Jernej Čampelj, ki v belem kostimu z zlato palico v roki spominja na pravljичnega, a histeričnega kralja, nas ponesejo v svet šova. Predstava z naslovom *Showtime* že v uvodu potrди naša pričakovanja, ki jih poraja naslov.

Občinstvo se mora sprva odločiti, za katero plesalko oziroma borko bo navijalo. Glede na to, ali je izbira **Kaja Janjić** ali **Veronika Valdés**, se presede na eno ali drugo tribuno, šov pa se lahko začne. A boj med Janjić in Valdés ni boj njihovih teles, temveč je predvsem boj med publiko. Moč našega aplavza, vzkliki in kasneje še zbiranje všečkov na profilu na Instagramu določajo, katera bojevnica bo dobila več točk. Predstava z nenehnimi aplavzi in Instagram profilom, na katerega moramo naložiti slike bork in upati na čim več všečkov, od občinstva terja participacijo, tako da se *Showtime* dogaja predvsem med nami in ne toliko med borkama, za kateri se zdi, da sta si v določenih trenutkih predstave celo naklonjeni.

Kaja Janjić in Veronika Valdés s svojo prepričljivo prezenco v belih krilih z zlatimi obrobami prevzameta

pozornost, a se njuna energija zaradi nenehnih prekinitiv Jerneja Čamplja vedno znova razgubi. Namesto da bi plesalki s svojimi agresivnimi gibi in dinamično koreografijo (**Jurij Konjar**) zavzeli oder, sta z njega vedno znova potisnjeni na stran. Ritem dueta tako ves čas prekinja okolica, predvsem je to moški glas, ki občinstvo iztrga iz doživetja in nas prisili k sodelovanju.

Morda bi razloge za prekinitve lahko iskali v režijskokonceptualni odločitvi, saj moški glas spodbuja žensko medsebojno tekmovalnost, proti kateri se moramo ves čas boriti s sestrsko držo. Kaja Janjić in Veronika Valdés namreč s svojim agresivnim plesom, polnim dotikov in bližnjih srečanj s telesi, govorita tudi onkraj tekmovalnosti in individualnosti ter odpirata možnosti medsebojnega dialoga.

Morda bi razloge za prekinitve lahko iskali v režijskokonceptualni odločitvi režiserke **Hristine Vasić Tomše**, saj moški glas spodbuja žensko medsebojno tekmovalnost, proti kateri se moramo ves čas boriti s sestrsko držo. Kaja Janjić in Veronika Valdés namreč s svojim agresivnim plesom, polnim dotikov in bližnjih srečanj s telesi, govorita tudi onkraj tekmovalnosti in individualnosti ter odpirata možnosti medsebojnega dialoga. A *Showtime* je namenjen užitku gledalcev, moški pogled in glas sta tako močno inherentna okolici, da Janjić in Valdés ne najdeta druge rešitve, kot da se med seboj borita.

A dvom, da gre pri prekinitvah za konceptualni razlog, se pojavi, ko nenehno prekinjanje vznikaja tudi med nagovorom občinstva. Jernej Čampelj kriče zahteva, da se občinstvo vključi v sam proces tekmovanja, vendar njegova nestrpnost in nenehni časovni pritisk občinstvu ne dovolita, da bi se zares prepustilo temu prehajanju fikcije in realnosti socialnih omrežij ter postopoma sprejelo pravila igre. Ker Čampelj ves čas hiti, povzroča veliko zmede in tako se enourna predstava še vedno zdi predolga, saj dramaturgija (**Kim Komljanec**) svojo časovnico pospešuje tam, kjer bi si bilo treba vzeti čas. Občinstvo se tako ne more osredotočiti na noben vidik predstave in je nenehno bombardirano z raznimi informacijami ter nezanesljivostjo Čampljevega načina odločanja o razpletu dogodkov v ringu.

Podobno kot lahko opazimo na nivoju dramaturgije, se dogaja tudi pri besedilnih vložkih. Ti so namreč velikokrat izjemno banalni, v nekaterih delih pa želijo preiti v moralistično-filozofske vode, s čimer hitro delujejo odvečno in neprepričljivo. Zdi se, kot da se moramo v eni uri nasititi skorajda vsega: telesa, glasbe, športa, instant globokih misli in tekmovalnega individualizma. Pomanjkljivost te sicer režijsko, gibalno in konceptualno prepričljivo zasnovane predstave kljub preobloženosti njenih uprizoritvenoestetskih slojev vidim predvsem v dramaturgiji in tempu Jerneja Čamplja, ki o resnični pomembnosti te tekme ne prepričuje zgolj nas, temveč predvsem sebe, zaradi te nevere pa kaj hitro zdrsnemo iz paralelnega gledališkega šova, še preden bi vanj zares lahko vstopili in ga sprejeli kot del naše realnosti.

Vir: <http://veza.sigledal.org/kritika/tempirana-bomba-v-ring-u>